

1961. JAN 24

Avatók és avatatlanok

244 Pénteken este háromnegyed kilenkor rengetegen szálltak fel a negyvennégyesre a Dózsa György útnál. Fülük hegye s az orruk is élénk lila volt, a szájuk körül pirosat viseltek, az arcuk többi része meg fehérlett, mint a kréta. Vagyis olyanok voltak, mint akik hosszú időt töltöttek kinn a ropogós téli szabad levegőn. Amúgy: emberek voltak, tehát kettő sem akadt köztük egyforma. Némelyük kucsmát viselt, mások svájci sapkát, volt aki rekedten ágált, aki mélán dünyögött, az egyik szemüveget hordott, a másik kunkori nagy bajszot — csak abban egyeztek meg mindannyian, hogy a román—magyar válogatott korongmérkőzést egyikük sem tartotta valamiféle világraszóló sporteseménynek. Sőt. Néha—nyan még a „jó kis meccs” titulust is elvitták tőle.

Persze, a jégkorong olyan sport, amely színültig van érdekes és különös eseménnyel. Jó kis meccs, vagy nem jó kis meccs — bőven lehet sziszegni, döbenni, csodálkozni... ez már eme csupafűszer sportág lényegéből következik.

Hát nézzük csak.

Ott volt ugye rögtön a Kisstadion, amelynek ez az esemény avató — és a maga „jó kis” — mivoltában talán egyben névadó ünnepül is szolgált. Hogy csütörtökön itt még csupán a ványadt kis újhald fényeskedett és péntekre azlán már a jó ég tudja hány reflektor dobált kristályos kúpokot a kék meg piros csikos jégtükörre, az talán nem is valami különös dolog, csupán korunk modern csodáinak egyike. Am amit a képzelet e vadonatúj, még jócskán festékszagú s a gyár bélyegzőjével éppen hogy ellátott falak, lépcsők, vasak, deszkák

és betonok közé vetít, az már igencsak szívetmelegítő, sapkalengetésre, hálára méltó dolog.

Bécsi jégbalettet képzelünk erre a négyszögre, aztán amerikai kosárlabda-revüt, dán kispályás kézilabdaloévészeket, szovjet boxcsillagokat, a Keita Fodeba tamtamdobjait és — „Ciao, ciao, bambina” — Vico Torriani belcantoját. Sikk lesz kérem a Kisstadion, divat lesz a Kisstadion, tizenötezer vászonzakós, selyemnyakkendősférfiú és kisestélyis, imprimés nő üli majd körül eseményeit, de úgy—ám!

Az, hogy tizenötezer ülőhelyen pénteken este ötezren álltak — pusztá hőmérsékleti különbséggel magyarázható.

Azzal, hogy a magyar jégkorong-válogatott húszegynéhány Celziusszal hűvösebb együttes a Keita Fodebánál.

No igen, aztán játszottak is.

Az első harmadban Losonczy játékát figyeltük. Bámulatos, hogy hány és hány, aztán újra hány és hány fiatal legény él közöttünk, akinek valami különös, megmagyarázhatatlan érzéke van mindenhez, ami repül. Labdaérezék, gömbérezék... nem is tudjuk, hogy nevezzük hirtelenjében és — korongvonatkozásában. Korongkapusnak lenni... ez külön világ. Tell Vilmos kisleány érezhetett ilyesmit, amikor ott állt, fején az almával s a papa megvonta a hűrt. Mi lesz, ha mégis eltalál? Jacques Plante, a Montreal Canadiens világhírű kapusa mondta erről a „szakmáról”:

— *Allsz a jégen, valaki kitör. Hirtelen lövés, mozdulni sem tudsz, mert még nem számitottál rá. Csak az utolsó pillanatban látod meg, fekete árnyék vágódik az arcod felé. Tudod, hogy eltalál, tudod, hogy — nagyon fáj majd. És itt hir-*

telen felébredsz, a feleséged áll az ágyad mellett, a hideg verítéket törölgeti a homlokodról. A korongkapus — élő agyaggalamb. Százkilométeres sebességgel érkező lövegekkel veszik célba.

Losonczy kitűnően védett.

A második harmad a románoké volt. Nem, nem voltak sokkal jobbak. Kicsivel csak. Kicsivel jobban korcsolyáztak, kicsivel gyorsabban is, kicsikét biztosabban tapadt botjukhoz a korong, kicsikét pontosabban, kicsikét élesebben löttek. Czaka gyorsaságán, fordulékonyaságán s a vörhenyes Bíró robbanékonyaságán, bombalövésein kívül most a közönséget volt érdemes figyelni.

8. perc. Szavalókórus.

— *Palotás, Palotás, Palotás!* — Márminthogy jöjjen be végre a túskehajú fiú és fordítsa meg a mérkőzés sorsát.

10. perc. Nagy, méltatlankodó hördülés:

— *Palotáááás...* — Igen, igen, Palotás —, aki közben tényleg bejött — menjen le ismét, mert véletlenül rossz helyre adta a korongot, csalódást keltett és ezzel egyszersmindenkorra eljártotta a bizalmat.

És így — majd újjongva, majd csüggedve — végig az egész számsorom, 1-től 16-ig, Losoncztól Egriig, hol hófehér, hol gyászfekete, hol mennybemenetel, hol pokoljárás, sehol egy átmenet, sehol egy árnyalat.

Pedighát világos a dolog: Rocket Richardsunk nincs nekünk. Nincs még olyan játékosunk, aki egymagában megnyerhetné a mérkőzést.

De nincs már olyan sem, aki egymagában elveszíthetné.

Ez pedig — aki figyelemmel kísérte az utolsó öt esztendő korongdolgait, tudhatja — fej-

lődés. Méghozzá — nem is akár-milyen.

Harmadik harmad.

Ez a játékevezetőké.

Egy magyar, egy román

— két főszereplő. A jelenetet, az összecsapást, a játékot meg sem kell írni. Megy az magától is, rögtönzötten, commedia del arte szerűen. A lényeg:

— *Ha te kiállítod az én játékosomat, én is kiállítom a tiédet. Ha te nem adod meg az én góloomat, én se adom meg a tiédet.*

Mókás játék. Néha összekorcsolyáznak, vitatkoznak hevesen. A játékosok addig elvegyülnek, fehérmezések, kékmezések, beszélgetnek és mosolyognak szépen. Valamivel el kell tölteni az időt, amíg a játékevezetők „jelenése” folyik.

Mókás játék. A Tarka Színpad nézőterén meg is tapsolnánk, fergetegesen. Node itt? Válogatott mérkőzésen?

Persze a lényeg nem változik. A csakazértis ítéletek ki-egyenlítik egymást, a kapuk között végülis minden az erőviszonyoknak megfelelően zajlik, s így aztán csinálhatnak szébben ők is. Valahogy úgy, hogy:

— *Én lefújom az összes szabálytalanságot, te is lefújod az összes szabálytalanságot. Én is kiállítom, akit ki kell állítanom, te is kiállítod... egészen mind-egy, hogy milyen színű pullóvert hord.*

Csak persze, valamelyikünknek el kellene kezdenie.

Egyébként az a véleményünk, hogy nemzetközi mérkőzés semleges játékevezető nélkül olyan, mint a kerékpár lánc nélkül.

Elgurul, elgurul, de az első zökkenőnél akkorát lehet esni, mint egy télikabát.

Ezt azonban már elmondtuk egymárszor.

(peterdi)